El ritme dels Blues Brothers omple la nit

El grup va tocar dilluns a Peralada i, malgrat que va costar, al final va fer ballar el públic

Els Blues Brothers, en un moment de l´actuació de dilluns.

Peralada va acollir dilluns l'actuació dels Blues Brothers, que van desgranar alguns dels seus temes més clàssics. Dels músics originals només queden el guitarra Steve Cropper i el saxo Lou Marini, i, malgrat que els membres actuals volen mantenir l'esperit original de la banda, no se n'acaben de sortir. No perquè siguin mals músics, al contrari, sinó perquè el llistó dels integrants originals -començant per John Belushi i Dan Aykroyd- és molt elevat.

M. MERCÈ GRI PERALADA

Els germans Jake i Elwood Blues, els Blues Brothers, són uns personatges creats a finals dels anys 70 per a un esquetx del veterà programa d'humor Saturday Night Live i interpretats per John Belushi i Dan Aykroyd que van acabar convertits en una marca, rodant dues pel·lícules (Granujas a todo ritmo en castellà) i muntant una banda per fer concerts i gravar discos. Més de trenta anys després, els «germans» encara segueixen i dilluns van ser a Peralada per portar-hi el seu ritme.

Els germans Blues són ara Bobby Harden i Rob Paparozzi i dels músics originals només queden el guitarra Steve Cropper i el saxo Lou Marini. Tots ells volen mantenir l'esperit dels Blues Brothers, però no se n'acaben de sortir del tot. I no és perquè siguin mals músics o mals cantants, al contrari, és que el llistó dels originals és alt i als actuals germans els falta aquell punt d'espontaneïtat i desvergonyiment que tenien Belushi i Aykroyd a l'escenari.

El web del Festival deia que els Blues Brothers venien disposats a fer aixecar el públic de la cadira i ho van aconseguir, però els va costar. Els caps es movien i les mans aplaudien, i força, però la connexió total no va arribar fins al final.

La banda de músics (dues guitarres, bateria, baix, trombó, trompeta i saxo) tots molt bons i dirigits per Leon Pendarvis al teclat, van obrir el concert amb Green onions, Peter Gunn i Soulfinger.

Després van entrar en escena els Blues Brothers, vestits amb l'inconfusible vestit negre, barret i ulleres de sol, i van començar la seva actuació amb Going back to Miami per seguir amb She caught the Katy i Messin'with the kid. Llavors va aparèixer el tercer «germà», Tommy McDonnell, el que més es va moure a l'escenari, per unir-se al concert i interpretar Flip, Flop & Fly.

A partir d'aquí es van encadenar temes i hi va haver moments de lluïment individual per a tots, cantants i músics, en diferents solos, com el d'harmònica de Rob Paparozzi o el de guitarra de John Tropea, molt aplaudits. Expressway to your heart, Minnie the Moocher Hold on -abans de la qual Harden va dir «Thank you for being so quiet» (gràcies per estar tan tranquils), comentari rebut amb crits de «noooo» per part d'alguns assistents- entre altres, van sonar abans que, finalment, amb Sweet home Chicago el públic es va posar dret per ballar. Soul man va tancar el concert.

Després d'unes paraules de Lou Marini, que va dir que li costava creure que el 2016 encara estés tocant amb els

Blues Brothers però que tenien energia per més, van arribar els bisos. El primer va ser Who's making love i el punt final el va posar la peça més coneguda de la banda, Everybody needs somebody, que va tornar a posar el públic dempeus per ballar i dedicar al grup un llarg aplaudiment final.
Entre els assistents al concert hi havia Mario Gas -que aquest any hi ha dirigit l'òpera Turandot- i Vicky Peña i Jordi Hurtado.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/estiu/2016/08/17/ritme-dels-blues-brothers-omple/799499.html?utm_source=rss